

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. K.**

uniewinnionego od popełnienia przestępstw z art. 218 § 1a k.k. i art. 35 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 lutego 2025 r. zażalenia oskarżycielki posiłkowej W. A. , na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. akt So 12/18, w przedmiocie zwrotu kosztów poniesionych w związku z postępowaniem karnym,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Po ponownym rozpoznaniu sprawy z wniosku obrońcy M. K. , uniewinnionego od popełnienia przestępstw z art. 218 § 1a k.k. i art. 35 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, w przedmiocie zwrotu kosztów poniesionych w związku z postępowaniem karnym Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. akt So 12/18, zasądził od subsydiarnej oskarżycielki posiłkowej - W. A. na rzecz M. K. kwotę 8.997 zł tytułem zwrotu kosztów

poniesionych w związku z postępowaniem karnym w sprawie So 12/18, na którą składają się:

- kwota 7.995 zł - zwrot wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy z wyboru (wynagrodzenie adwokata) zgodnie z fakturą nr FV [...] /2022 r. z dnia 15.03.2022 r.;

- kwota 1.002 zł - zwrot kosztów przejazdów pełnomocnika wnioskodawcy w dniach 22.03.2022 r. i 27.04.2022 r. samochodem prywatnym M. K. z miejsca zamieszkania do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie i z powrotem.

Zażalenie od powyższego postanowienia wniosła oskarżycielka posiłkowa W. A. , zaskarżając je w całości, zarzucając szczegółowo opisane zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 i 2 k.p.k., a ponadto naruszenie art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 k.p.k. w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22.10.2015 r., art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 a k.p.k., a ponadto błąd w ustaleniach faktycznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

Po pierwsze, w sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza mająca zdaniem skarżącej wynikać z wydania zaskarżonego postanowienia przez skład sędziowski inny niż rozstrzygający uprzednio sprawę o sygn. akt So 12/18. Prawidłowo Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie ponownie rozpoznając sprawę orzekał w sprawie w innym składzie niż ten, który wydał uprzednio merytoryczne postanowienie w przedmiocie kosztów. Zgodnie z art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k. sędzia jest z mocy prawa wyłączony od udziału w sprawie, jeżeli brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało

uchylone. Orzekanie przez sędziego wyłączanego z mocy prawa – zgodnie z sugestią skarżącej – nie tylko byłoby niezgodne z prawem, ale stanowiłoby uchybienie o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob. również wyrok SN z dnia 15 listopada 2017 r., sygn. akt IV KK 343/17).

Jeśli zaś chodzi o zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych to w całości sprowadzają się one do tezy, że Sąd w zaskarżonym postanowieniu nie wykonał wskazań z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2024 r., sygn. akt I KZ 7/24, a ponadto niezasadnie przyjął zawyżoną kwotę wydatków oskarżonego. Także i te twierdzenia nie są zasadne. Należy stwierdzić, że wszystkie zalecenia Sądu Najwyższego zawarte we wskazanym postanowieniu zostały przez Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie wykonane. Świadczy o tym obszerne uzasadnienie, w którym wykazano, z jakiego powodu przyjęto zasądzoną kwotę składającą się na wydatki oskarżonego w sprawie. W szczególności Sąd wykazał adekwatność kwoty do ilości terminów rozpraw, aktywności obrońcy oraz dojazdów z K. do Warszawy. Należycie została wyliczona także kwota 1002 zł na pokrycie kosztów dojazdu na dwie rozprawy w 2022 r. Nie ulega wątpliwości, że w ten sposób orzeczenie czyni zadość wskazaniom Sądu Najwyższego, a tym samym zażalenie skarżącej jest całkowicie bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.l]

